GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

El perdurable record de Joaquim Robert.

La Selva | 30/06/2015 | 19:20

El fotoperiodista blanenc, col·laborador d'aquest mitjà, va morir ara fa dos anys després d'una vida dedicada a la fotografia, a la vela i al compromís ciutadà.

Ja han passat dos anys ençà de la mort del fotoperiodista Joaquim Robert (1936), però el seu record es manté més viu que mai. Només fa falta recórrer als testimonis més directes per adonar-se que el blanenc era una figura genuïna, entusiasta i aferrada a un municipi, el seu, que l'enorgullia. De totes les opinions, la que millor sintetitza el seu tarannà prové de la boca de qui més bé el coneixia, la seva esposa Finita Valent: "Era una persona que s'entregava molt als altres. A Blanes tothom sabia qui era, sempre es referien a ell com l'home que portava la màquina a tot arreu", explica.

La màquina, com diu la Finita, fa referència a la inseparable càmera fotogràfica que en Joaquim duia a tothora. Fill d'una família local dedicada a la indústria tèxtil, el senyor Robert va aficionar-se a la fotografia de forma pràcticament visceral. Tant és així que amb només 24 anys, i després d'haver-se erigit com un dels primers fotògrafs i cineastes amateurs de la seva ciutat, va fundar l'Associació Fotogràfica i Cinematogràfica de Blanes –AFIC Blanes-. Aquella aventura la va impulsar conjuntament amb Josep Maria Padern, el cofundador de l'entitat i actual President Honorífic, que fa just un any rememorava aquells inicis artístics que des de ben joves va unir les seves inquietuds: "Des de molt petits amb en Joaquim vam començar a engrescar-nos amb la fotografia i el cinema de 8 mil·límetres; fèiem creacions de tota classe". "En Robert era un noi molt especial, molt bona persona i amb un caràcter fort. Era un gran treballador i la seva feina era molt valuosa", deia Padern, conscient de la vàlua que va tenir l'obra fotogràfica del seu company.

Les paraules del cofundador de l'entitat blanenca no són gratuïtes. I és que els centenars d'imatges provinents del prisma d'en Joaquim van servir per il·lustrar una munió enorme d'articles i reportatges publicats a agències i mitjans escrits com EFE (Cifra-Alfil), Los Sitios –després Diari de Girona-, La Vanguardia, El Noticiero Universal o l'edició pertanyent a la Costa Brava del diari gal L'Indépendant; a edicions locals com les revistes Recvull i Celobert; o a portals digitals com Girona Notícies, una col·laboració, aquesta darrera, que va fer palesa dues coses rellevants: la capacitat permeable del selvatà als nous formats tecnològics, i l'enorme professionalitat d'una persona que en aquells temps compaginava una pulcra tasca fotoperiodística amb una salut que s'encongia.

Ara bé, les instantànies de Robert no només es deixaven notar a la premsa. A l'AFIC, entitat que va engegar motors amb ell com a tresorer, Salvador Reynaldos com a president i Padern en el

secretariat, va fer gala dels seus dots com a divulgador a través de cursets i concursos fotogràfics o de cinema amateur. Precisament en aquesta disciplina hi va presentar, amb èxit, quatre films experimentals que enaltien, encara més, el seu vessant autodidacte: “Pels peus” –obra premiada en el primer Concurso Provincial del Rollo de l’any 1965-, “Fluvià”, “Reflejos, Contrareloj” i “Escuela del amor y del matrimonio”.

Tot aquest vincle amb el món fotogràfic li va suposar diversos reconeixements, com per exemple una exposició retrospectiva a Casa Saladrigas que va reunir una xifra rècord d’assistents i va constatar un fet ja sabedor: hi ha vilatans, que amb la seva implicació i dedicació, esdevenen icones populars pràcticament sense pretendre-ho. La mostra a l’emblemàtic edifici del carrer de l’Esperança no va ser l’única demostració de gratitud del seu poble. Així doncs, també criden l’atenció l’exposició “Fotoperiodisme i Societat a la Costa Brava Sud. El Blanes de Joaquim Robert (1960-1975)” que li va dedicar l’Arxiu Municipal de Blanes com a agraïment per la donació d’un fons fotogràfic de 5.000 imatges; o el tribut pòstum que va organitzar l’AFIC un any després de la seva mort, acte que va comptar amb moltes de les persones vinculades a la vida del fotoperiodista.

El lligam intrínsec amb la mar

“Les seves grans passions, a part de la família i els amics, eren la fotografia i les regates del mar. Primer va començar fent de periodista, creant fins i tot una agència de notícies –Blanes Press, impulsada conjuntament amb Joan B. Planells-, i més tard es va anar introduint en el món de la vela. Una vegada es va jubilar va tornar a recuperar l’afició fotogràfica que tenia de jove”, explica el seu nebot Jordi Cañellas, que defineix el seu oncle com una persona, per damunt de tot, “generosa”.

Els records del familiar deixen entreveure el nom de l’altre gran protagonista que es va fer un lloc a la vida de Robert, l’esport marítim. Sense anar més lluny, en Joaquim va ser durant gairebé dues dècades jutge de regates: primer va exercir al Club Nàutic d’Arenys de Mar, tot i que el seu lligam amb el mar es recorda especialment per haver estat fermament vinculat durant anys al Club Vela Blanes. Precisament, a l’entitat de la Selva hi va fer gala del seu caràcter absorbent, convertint-se en una figura cabdal per a moltes persones. Una de les quals era l’actual secretari

esportiu del club, José Luis Yubero: “Gràcies a en Quim vaig arribar al Club Vela Blanes. Vaig començar fent-li d’ajudant mentre ell era jutge de regates, i arran d’això em vaig treure també la titulació de jutge i vam portar junts l’àrea esportiva del club durant molts anys. Va ser el meu mestre”, explica Yubero, que rememora la figura del blanenc amb unes paraules prou clarividents: “Per mi era un segon pare. Era una persona molt meticulosa amb la seva feina i ho donava tot, era molt proper. Tenia molts lligams amb la gent del poble, era molt conegut i estimat”.

Com deixa intuir en José Luis, en Joaquim era una d’aquelles persones de poble, un d’aquells veïns que coneixen el municipi que trepitgen diàriament de cap a peus. Això li va permetre conèixer un gran conglomerat de persones provinents de diversos sectors de la societat municipal: des de representants polítics fins als diversos comerciants que estan espargits per la ciutat. Un d’ells, precisament, és en Xavier Manresa, el gerent de la cadena de botiges de productes selectes El Tall. “Era una persona fiable i honrada, ell feia les coses com s’havien de fer”, sintetitza davant del repte de definir, amb pocs mots, la personalitat del seu amic.

El propi Xavier, de fet, va ser subjecte de primera mà de la passió que sentia en Joaquim per la vela. Ell, considerat un torderenc “de terra endins”, va conèixer els encants de la mar gràcies a la voluntat de Robert per transmetre-li, un arrelament que s’ha traduït en una gran passió no només per a l’empresari, sinó també per als seus dos fills, ambdós navegants del Club Vela Blanes: “Ell em va inculcar aquest món. Un dia em va agafar per les orelles i em va explicar que els meus dos fills havien de començar a navegar, em va dir que en un poble com Blanes no es podia viure d’esquena a la mar. Fruit d’això, tots dos porten des dels cinc anys navegant al club”. “Era una bellíssima persona, et deia les coses clares i sempre mirava d’ajudar tothom, tant al poble com a la seva gent. Tot ho feia sense ànim de lucre”, afegeix Manresa.

La dedicació del blanenc amb tot el que envoltava la màgia de l’aigua salada va ser tal que el Club Vela Blanes li va retre un homenatge a l’estiu del 2012, un any abans de la seva mort. No va ser l’únic reconeixement que va rebre des del vessant marítim, ja que el 1992 va ser condecorat amb la insígnia d’argent de la Federació Catalana de Vela a més de rebre, molt abans, un tribut del Col·legi Català de Jutges conjuntament amb altres jurats de regata de les primeres promocions.

Una persona “entranyable”

Són les personalitats autèntiques les que passen a la posteritat amb la garantia de ser perdurables. I en el cas d'en Joaquim, una persona amb ideals aferrats, sincers i honestos, això és el que succeeix. Ho remarca el nou alcalde blanenc Miquel Lupiáñez, que defineix Robert com un home "entranyable". "Sempre va estar implicat en el món de la fotografia i va ser molt generós amb la institució de Blanes, a qui va cedir moltíssimes imatges a l'arxiu", diu el batlle, qui recorda que el caràcter del fotoperiodista sobrepassava el vessant merament popular: "No només era una persona que feia poble, sinó que es bolcava al poble. D'alguna manera feia lligams entre persones, feia equips o grups, i això provocava que es caminés cap a un objectiu social important. Va aportar moltes coses".

Qui també destaca aquest vessant col·lectiu és la responsable de la impremta Printcopi, Susanna Borda, que fa especial èmfasis al seu meticulós treball periodístic: "Estava molt implicat amb les notícies de Blanes i participava en totes les publicacions que ell sabia que hi podia col·laborar. Sempre estava a primera fila". "Sempre havia estat una persona alegre i molt responsable i complidor amb la seva feina", afegeix l'empresària, que va coincidir amb Robert per primera vegada l'any 2001 per motius laborals: ella treballava en el sector de la impressió i ell il·lustrava l'actualitat local per a una revista del poble.

Polifacètic i omnipresent

Més enllà d'haver immortalitzat la vida social, cultural i política de Blanes i de la Costa Brava, i d'haver esguardat innombrables regates al mar, en Joaquim era, per sobre de tot, una persona dinàmica i polifacètica. Aquest caràcter vitalista el va convertir en un pioner a la vila en matèria de radioafició (EA3AKW), un camí que el va encaminar a ser un dels fundadors de l'Associació de Radioafeccionats de Blanes, de la qual en va ser un membre rellevant durant 25 anys, i a col·laborar amb mitjans com Ràdio Blanes o Ràdio Miramar de Barcelona, on va actuar-hi com a corresponsal local durant força anys.

En certa manera, amb el pas dels anys en Quim va aconseguir esdevenir una figura blanenca omnipresent. L'objectiu de la càmera, la veu radiofònica i l'onatge del Mediterrani no només li oferien una panoràmica majestuosa i completa de la seva vila, sinó que també el feien ser un personatge reconegut i estimat en diversos sectors de la societat local. És per això que, quan es va certificar la seva defunció ara fa dos anys, el buit originat no només va afectar als seus íntims més immediats, sinó que es va estendre a un radi molt més ampli.

Per commemorar aquesta admiració popular, des de l'AFIC Blanes van preparar el 20 de juliol de l'any passat un emotiu homenatge amb una finalitat singular: convertir el propi fotògraf en el protagonista de les imatges. Per aconseguir-ho, l'entitat va aplegar instantànies en què apareixia amb amics i familiars o durant l'entrega d'algun reconeixement social. Va ser així com la Casa Saladrigas va ser l'escenari de l'exposició "En Quim a l'Objectiu", una mostra que lloava, des de l'altra banda, la mirada inquieta, compromesa i genuïna d'una figura perdurable.

Autor: Jordi Nierga/GN

https://gironanoticies.com/noticia/32821-el-perdurable-record-de-joaquim-robert.htm